

ΑΓΙΟΥ ΠΕΤΡΟΥ

ΤΟΥ ΑΠΟΣΤΟΛΟΥ,

Ἐν τῷ Παύλῳ καὶ τῶνδε τῶν αὐτῷ Ἐπιστολῶν, μαρτυρία.*

ΤΗΝ τῷ Κυρίῳ ἡμῶν μακροθυμίαν, σωτηρίαν ἡγεῖσθε· καθὼς καὶ ὁ ἀγαπητὸς ἡμῶν ἀδελφὸς ΠΑΥΛΟΣ ἔτι αὐτῷ δοθεῖσαν σοφίαν ἐγγραφέν ὑμῖν, ὡς καὶ ἐν πάσαις τῷ Ἐπιστολαῖς, λαλῶν ἐν αὐταῖς περὶ τῶν, ἐν οἷς ἐστὶ δυσνόητά τινα, ἀλλ' οἱ ἀμαθεῖς καὶ ἀσημέλῳι σφραβῶσιν, ὡς καὶ τὰς λοιπὰς γραφάς, πρὸς τὴν ἰδίαν αὐτῶν ἀπίθειαν.

ΚΛΗΜΕΝΤΟΣ ΤΟΥ ΡΩΜΑΙΟΥ. †

ΔΙΑ ζῆλον [ὁ] Παῦλος ὑπομονῆς βραβεῖον ὑπέλαβεν, ἐπιτάμει δεσμὰ φορέσας, [παι]δουθεῖς, λιθοθεῖς, κήρυξ γ[ενόμενος] ἐν τῇ ἀνατολῇ, καὶ ἐν τῇ δύσει, τὸ γυναικῶν τῆ πίστεως αὐτῷ κλέος ἔλαβεν, δικαιοσύνην διδάξας ὅλον τὸ κόσμον καὶ ἔπι τὸ τέρας τῆς δύσεως ἐλθὼν, καὶ μαρτυρήσας ἔπι τῷ ἡγεμῶν, ἕως ἀπηλλάγη τὸν κόσμον, καὶ εἰς τὸ ἅγιον τόπον ἐπορεύθη, ὑπομονῆς γηρόμηνος μέγιστος ὑπογεγραμμένος.

ΚΛΗΜΕΝΤΟΣ ΤΟΥ ΑΛΕΞΑΝΔΡΕΩΣ. †

ΙΣΤΕΟΝ μὲν τοι, ὅτι εἰ καὶ ὁ Παῦλος τοῖς χρόνοις νεώτερος, εὐθέως μὲν τῷ Κυρίῳ ἀνάληψιν ἀκμάσας· ἀλλ' ἐν ἡ γραφῇ αὐτῷ ἐν τῷ παλαιῷ ἡγετηται Δαδθήκης, ἐκείθεν ἀναπνεύσας καὶ λαλῶσα ἡ γῶ εἰς Χριστὸν πίσις, καὶ ἡ εὐαγγελίς γνώσις, ἐξηγησίς ἐστι καὶ τὸ νόμος πλήρωσις.

ΩΡΙΓΕΝΟΥΣ. †

ΠΡΩΤΟΝ σαφῆνισον [ὁ] Παῦλος τὰς Ἐπιστολάς καὶ ἐνατείνσας τῷ βελημάτῳ ἐκείνης ἐν αὐταῖς λέξεως, (φέρ' εἰπὴν τῇ πρὸς Ἐφεσίους, καὶ πρὸς Κολοσσαίους, καὶ τῇ πρὸς Θεσσαλονικεῖς, καὶ Φιλιππησίους, καὶ πρὸς Ῥωμαίους) ἀμφοτέρω δειξόν, καὶ ὅτι νεώτερος ὅσῳ Παῦλος λόγος, καὶ ὅτι πρὸς τῶν εὐήθεις τινὰς ἢ ἡλιθίους. Ἐάν γὰρ ἔπιδῶ ἐαυτὸν τῇ μὲν εὐσεβείῳ ἀναγνώσει· εὐ οἶδ' ὅτι ἡ θαυμαστέα τὸ νέον εὐ ἀνδρὸς, ἐν ἰδιωτικῇ λέξει μεγάλη φεινοσῖν· ἢ μὴ θαυμάσας, αὐτὸς κατὰ γέλασος φανεῖται.

ΕΥΣΕΒΙΟΥ.*

ΤΟΥ Παύλου πρὸς δὲ καὶ σαφεῖς αἱ δεκατέσσαρες [Ἐπιστολαί.] Ὅτι γε μὴν τινὲς ἠθετήκασιν τὸ πρὸς Ἐφεσίους, πρὸς τῆς Ῥωμαίων Ἐκκλησίας ὡς μὴ Παῦλος ἔσαν αὐτῷ ἀντιλέγεσθαι φήσαντες, εἰ δίκαιον ἀγνοεῖν.

ΧΡΥΣΟΣΤΟΜΟΥ ΠΡΟΛΟΓΟΣ

εἰς τὰς ἐπιστολάς τῷ Παύλῳ.

ΣΥΝΕΧΩΣ ἀκούων ἀναγινωσκομένων τῷ Ἐπιστολῶν εὐ μακαρίῳ Παύλῳ, καὶ καθ' ἑκάστῳ ἐβδομάδα δις ποικίαις, καὶ τῆς, καὶ τετράκις, ἡνίκα ἀνμαρτύρων ἀγίων ἑπιτελεῶν μνήμας, χαίρω μὲν τῆς σάλπιγγος δόξαυων τῷ πνευματικῆς, καὶ Δαδνίσαιμα

καὶ θερμαίνομαι τῷ πόθῳ τῷ ἐμοὶ φίλῳ ἑπιγινώσκων Φωνίῳ, καὶ μονονεχὶ παρόντα αὐτὸς δοκῶ φαντάζεσθαι, καὶ Δαδλεγομῶνον ὄραν. ἀλλ' ὅτι καὶ ὀδυνῶμαι ὅτι τὸ ἀνδρῶν τῶν εὐ ἀπαντες ἴσασιν ὡς περ εἰδέναι χερῆ, ἀλλ' ἕως τινὲς αὐτὸν ἀγνοοῦσιν, ὡς μὴδὲ τῷ Ἐπιστολῶν τὸ ἀκριβὲς εἰδέναι σαφῶς. τῆτο γὰρ γίνεται εὐ πρὸς ἀμαθίαν, ἀλλ' ἀπὸ τὸ μὴ βελέσθαι συνεχῶς ὀμιλεῖν τῷ μακαρίῳ τῶν εὐ εἰδὲ γὰρ ἡμεῖς ὅσα περ ἴσμεν, εἴπερ τινὸς ἴσμεν, δι' εὐφύτιαν καὶ ὀξύτητα Δαδνοίας ἑπιτάμειμα, ἀλλ' ἀπὸ τὸ συνεχῶς ἔχεισθαι εὐ ἀνδρὸς, καὶ σφόδρα Δαδκεῖσθαι πρὸς αὐτόν. τὰ γὰρ τῷ Φιλεμένων πρὸς τῷ ἀλλῶν ἀπάντων οἱ Φιλεντες ἴσασιν, ἀπὸ δὲ μερμῶντες αὐτῶν. ὅπερ μακαρίῳ εὐ εὐ εὐδεικνύμενος, ἔλεγε Φιλιππησίους· Καθὼς δίκαιόν ἐστιν ἐμὲ τῆτο φρονεῖν περὶ ὑμῶν, εὐ τὸ ἔχειν με ἐν τῇ καρδίᾳ ὑμῶν, ἐν ταῖς δεσμοῖς με, καὶ ἐν τῇ δόξαυῳ καὶ βεβαιώσθαι εὐ εὐαγγελίᾳ. ὡς καὶ ὑμεῖς θέλητε μὲν πρὸς τῶν πρὸς τῶν πρὸς τῶν ἀναγνώσει, εὐδενοσῖς ἐτέρω δεησεσθε· ἀψιδῶσθαι γὰρ ὁ εὐ Χριστῷ λόγος εἰπὼν· Ζητεῖτε καὶ εὐρήσετε, κρέετε καὶ ἀνοίγησεται ὑμῖν. ἀλλ' ἐπειδὴ τὸ πλέον ἡμῶν τῷ ἐναυθα συλλεγομῶν, καὶ παιδοτροφίαν καὶ γυναικὸς ἑπιμέλειαν καὶ οἰκίας πρὸς τῶν ἀνεδέξαντο, καὶ εὐ τῆτο σὺν ἀνἀρχοῖντο ὅλας ἐαυτῶν δῶναι τῷ πόθῳ τῶν, πρὸς γὰρ τὸ λαβεῖν τὰ παρ' ἐτέρων συλλεγῶν Δαδνάσθητε, καὶ τῶσάυτιν δόξαυματε σπυδῶ τῇ τῷ λεγομῶν ἀκροασίῳ, ὅσῳ τῇ τῷ χερμῶτων συλλογῇ· εἰ γὰρ ἀίχρον τῶσάυτιν ἀπαιτήσαι παρ' ὑμῶν μόνῳ, ἀλλ' ἀγαπητὸν ἀν. τῶσάυτιν γὰρ δότε. καὶ γὰρ ἐντεῦθεν τὰ μυρία εἴφου κατὰ, δὸτὸ τῷ τῷ γραφῶν ἀγνοίας. ἐντεῦθεν ἡ ποικίλῃ τῷ ἀίρεσεων ἐβλάσθησε λύμη, ἐντεῦθεν οἱ ἡμελημῶνοι βίοι, ἐντεῦθεν οἱ ἀκροασῖς πόνοι. ὡς περ γὰρ οἱ εὐ Φωτὸς τῆτο ἐσερημῶνοι, σὺν ἀν ὀρθά βαδίσαιαν, ἕως οἱ πρὸς τῷ ἀκλίνα τῷ θεῶν μὴ βλέποντες γραφῶν, ποικῶ ἀναγκάζονται καὶ συνεχῶς ἀμαρτάνειν, ἀπὸ δὲ ἐν σκότῳ χαλεπωτέρω βαδίζοντες ὅπερ ἵνα μὴ γῶνται, ἀνοίξωμῳ σὺν ὀφθαλμῶν πρὸς τῷ λαμπιδοῖα τῷ δόξαυματικῶν ρημῶτων. καὶ γὰρ ὑπερ τῷ ἡλίον ἐλαμψεν ἡ τῆτο γλῶτῖα, καὶ τῷ ἀλλῶν ἀπάντων ἐπλεονέκησε τῷ τῷ διδασκαλίας λόγῳ. ἐπειδὴ γὰρ πειλοτότερον αὐτῶν ἐνοπίασε, ποικίλῳ καὶ τῷ πνευματικῷ ἐπεπαύσατο τῷ χῶριν. καὶ τῆτο σὺν δὸτὸ τῷ Ἐπιστολῶν διῶχορίζομαι μόνον, ἀλλ' ἀπὸ καὶ δὸτὸ τῶν πρὸς τῶν. εἰ γὰρ περ δὴμυγορίας λῶ καιρὸς, αὐτῶ πάντῳ παρεχῶρην. διὸ καὶ Ἐρμῆς εἶναι ἐνομιζέτο πρὸς τοῖς ἀπίστοις, εὐ τὸ εὐ λόγος καταέρχεν. Μέλλοντας γὰρ εἰς τῷ ἐπιστολῶν κατέναι ταύτιν, ἀναγκαῖον καὶ τῷ χρόνον εἰπὴν καθ' ὅν ἐγγραφῆ. εἰδὲ γὰρ, ὡς περ οἱ ποικῶ νομίζουσι, πρὸ πᾶσῶν τῷ ἀλλῶν ἐστίν, ἀλλ' ἀπὸ τῷ μὴ δὸτὸ Ἐρμῆς γραφῶσιν πρὸς τῶν πᾶσῶν, τῷ τῷ ἀλλῶν ὑσέρω, εἰ καὶ μὴ πᾶσῶν. καὶ γὰρ αἱ πρὸς Κορινθίους ἀμφοτέρω πρὸ ταύτης εἰσὶν ἀπαραλήψαι. καὶ τῆτο δὴλον ἀφ' ὅν ἐν τῷ τέλει αὐτῆς ἐγγραφῆν, ἕως τῷ λέγων· Νυνὶ γὰρ πορεύομαι εἰς Ἱερουσαλήμ, Δαδνοῶν τοῖς ἀγίοις. εὐδόκησε γὰρ Μακεδόσι καὶ Ἀχαῖα κορινθίαν τινὰ ποιήσασθαι εἰς σὺν πλωχῶς τῷ ἀγίων τῷ ἐν Ἱερουσαλήμ. Κορινθίοις γὰρ ἐπιστέλλων, ἔλεγε· Ἐάν ἡ ἀξίον εὐ καὶ με πορεύεσθαι, σὺν ἐμοὶ πορεύονται· πρὸ τῷ δόξαυματικῶν ἐκείσε τὰ χερμῶτα, ταῦτα λέγων. ὅθεν δὴλον, ἡνίκα μὲν ἀπίστευε Κορινθίοις, ἀμφοτέρω

* 2 Pet. 3. 15, 16. † Epist. ad Corinth. Cap. 5.
† Strom. 1. 4. p. 528. † Contra Celsum Lib. 3. p. 122.
* Hist. Ecclesiast. lib. 3. cap. 3.

λον